

KATRIENEN NIEUWS

Losse tickets en reservaties

Toneelproducties

Toneelproducties
 Basis 14 euro
 Verminderd tarief 13 euro
 vooraf betaald, 65+ en Opendoek (niet cumuleerbaar)

Verminderd tarief min 26 jaar 10 euro

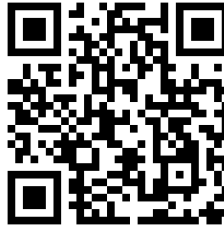
Uitpas tegen kansentarif 1,5 euro

RESERVEREN

Via website www.catharinisten.be (met mogelijkheid online betaling)

Via mail: reservaties@catharinisten.be (vermeld naam, datum, aantal plaatsen en telefoonnummer)

Via telefoon: 0473 96 99 34

BANKREKENING CATHARINISTEN
 De Catharinisten BE79 2930 2353 0033

VOELT U HET ? KRIEBELEN

... als je een toneelvoorstelling gaat bekijken?

Wil jij de volgende keer ook schitteren? Voor of achter de schermen? Wij zijn steeds op zoek naar: acteurs/actrices, technici, cateraars, vlotte program-maverkopers, barmannen/-vrouwen, zangers/zangeressen, decorbouwers, organisatoren, supporters of liefhebbers. Interesse?

Stuur een mailtje naar info@catharinisten.be!

Volg ons ook op Facebook als "De Catharinisten" en "Toneelgroep JOKA".

IN DIT NUMMER

OP DE PRAATSTOEL

met Karel Pauwels
 pagina 5

EEN GOED GESPREK

Charlotte Ryckeboer
 pagina 19

EEN SPOOKACHTIG AVONDJE MET

Cesare Pavese
 pagina 26

WELKOM

Beste lezer,

We zijn pas 2 maanden ver in het toneelseizoen en we kunnen al terugblikken op drie succesvolle producties of events. TIDS met de 'Appel', Joka met 'De Jossen' én ons gesmaakt Herfstontbijt@home.

Theater in de stad was een schot in de roos. Negen Aalsterse theater- en poppengezelschappen brachten een gevarieerd aanbod. Met samen 68 korte voorstellingen bereikten wij meer dan 3500 toeschouwers. Een mooi tweejaarlijks initiatief van de Cultuurdienst van de stad in samenwerking met 'Applaus' (een samenwerkingsverband van theatergezelschappen uit Groot-Aalst). De 'Appel' van de Catharinisten kon letterlijk en figuurlijk gesmaakt worden.

Onze Jong-Katrienen (JOKA) zijn terug! Na bijna 5 jaar stilte is een nieuwe, jeugdige en enthousiaste groep opgestart. Onder de originele regie van Tina De Bisschop brachten ze 'De Jossen' van Tom Lanoye in bijna altijd uitverkochte zalen. Ze speelden met passie, waren gedreven, beleefden veel plezier en konden het publiek bekoren. We kregen veel positieve reacties! De 'goesting' is er én we maken plannen voor nog activiteiten en producties met deze jeugdige groep, waar ook nieuwkomers altijd welkom zijn, voor of achter de schermen.

Opnieuw maakten wij voor bijna 500 mensen een ontbijt klaar dat afgehaald of aan huis geleverd werd. Een succes dankzij alle Katrienehelpers die garant staan voor een vlot verloop, een kwalitatief aanbod en een verzorgd ontbijt. Toneelspelen is geen winstgevende activiteit. Integendeel, extra financiële middelen zijn noodzakelijk bovenop de

ticketverkoop om artistieke kwaliteit en technische ondersteuning te kunnen waarmaken. Daarom mijn oprechte dank aan alle helpers voor dit herfstontbijt en ook dank aan alle sympathisanten die ons ontbijt bestelden. Wij hopen dat het gesmaakt heeft. Suggesties zijn altijd welkom.

Raadpleeg zeker onze website eens voor de volgende toneelproducties. De reservaties voor 'Vader' staan open. Het wordt een beklijvend stuk in een regie van Marnik Baert. Niet te missen!

Toneel brengen is een passie, zowel voor actrices en acteurs als voor medewerkers achter de schermen (technici licht-geluid, decorbouwers, organisatoren, enz...). En we hebben heel wat volk nodig om mooie voorstellingen te brengen. Het is groepswerk. Misschien hebt u talent of zin om voor of achter de schermen mee te werken én mee plezier te beleven. Interesse? Stuur dan een mailtje naar info@catharinisten.be of bel me eens op 0477 51 49 25.

Tot slot: het eindejaar is bijna in zicht. De ideale periode om de Katrienenchampagne 'Charbonnier' aan te schaffen. De nieuwe voorraad (ook in kleine flesjes) is beschikbaar vanaf november. Bestellen kan via onze website.

Tot binnenkort in 't Katrientje!

Guido De Cock

Deken van de Catharinisten

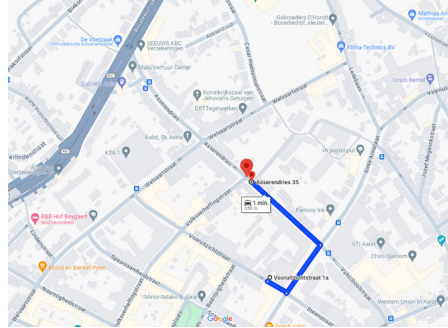

Nieuw

Parking reserveren bij toneelvoorstellingen in 't Katrientje

Kom bij voorkeur te voet of met de fiets, want parkeren rond het Katrientje is een probleem. Voortaan kan u voor 1,50 euro een parkeerplaats reserveren op wandelafstand (350 meter) van 't Katrientje, in de Asserendries parking VTI. U zal er de Katrienenvlag zien wapperen.

De parking wordt geopend één uur voor de voorstellingen en wordt afgesloten. Na de voorstelling gaat de parking weer open tot 1u 's nachts (of 20u bij matinee voorstellingen).

Reserveren vooraf is noodzakelijk, samen met uw reservatie en betaling voor de voorstelling. Vermeld uw naam én nummerplaat.

Kalender

SEIZOEN 2024 -2025

Vader ('t Katrientje)

29-30 november 2024 20u
2-6-13-14 december 2024 20u
8 december 2024 15u

Catharinaviering (Sint-Martinuskerk)
24 november 2024 9.30u

Jefkesbal (Sint-Annazaal)

10 februari 2024 21u

De 12de nacht ('t Katrientje)

15-21-22-27-28-29 maart 2024 20u
23 maart 2024 15u

OP DE PRAATSTOEL

KAREL PAUWELS

“

**“ALS AMBTENAAR BIJ DE
BELASTINGEN HEB IK OOK VAAK
TONEEL MOETEN SPELEN”**

Karel Pauwels (67) heeft als acteur en regisseur 'Hoger Op' mee uitgebouwd tot een vaste waarde in het Aalsterse toneellevén

*Er zijn zo van die interviews waar je als verslaggever nauwelijks voorbereiding voor nodig hebt. Neem nu **Karel Pauwels**, ondervoorzitter van de toneelvereniging 'Hoger Op'. Je neemt samen plaats in een bureau, start de bandrecorder, stelt betrokkene één vraag en dan kan je als journalist rustig gedurende een tweetal uur boodschappen doen. Geen probleem want Karel praat de hele tijd wel door op een manier waarbij vraagstelling eigenlijk overbodig is. Daarbij heeft hij het over de hindernissen die je als toneelvereniging vandaag de dag moet overwinnen om financieel het hoofd boven water te houden, de keuze van de stukken die je moet spelen om het publiek blijvend te boeien, de (subsidiërende) rol van de stad binnen het kader van het toch wel rijke culturele aanbod, zijn persoonlijk engagement naar de gemeenschap in het algemeen en 'Hoger Op' in het bijzonder en... de verwevenheid van zijn beroep als ambtenaar bij de Federale Overheidsdienst Financiën in combinatie met zijn passie voor het acteren/regisseren. En over nog zoveel meer. Kortom, Karel Pauwels is een spraakwaterval die nooit verveelt. Gelukkig moest hij op tijd en stond naar adem happen zodat ondergetekende probeerde om er soms iets tussen te wurmen dat op een vraag geleek.*

Mag ik beginnen met een toch wel fijne vaststelling. Toneel leeft nog in Aalst gelet op het recente succes van de theaterwandeling.

Karel: "Als het juist is wat ik heb vernomen zijn 3.333 toeschouwers langs geweest op de verschillende locaties waar een stuk werd opgevoerd. Een mooi cijfer dat als een vorm van waardering mag worden omschreven. Het duidt nog eens aan dat de tijd dat een toneelvereniging alleen voor eigen publiek speelde tot het verleden behoort. APPLAUS, de overkoepelende vereniging van Aalsterse toneelgroepen en

“Nu ik gepensioneerd ben, vraag ik me dikwijls af hoe ik dat al die jaren heb klaargespeeld om, naast mijn activiteiten voor 'Hoger Op', ook nog tijd te hebben voor mijn job.”

stuwende kracht achter de theaterwandeling is daar een perfecte weerspiegeling van. Een dergelijk initiatief biedt onze verenigingen de mogelijkheid zich ken- en toonbaar te maken aan iedereen die toneel een warm hart toedraagt.

Jammer dat **Eddy De Laender** dit niet meer kan meemaken. 'Dwaar', de roepnaam waarmee hij algemeen gekend was, was niet alleen één van de grote bezielers van het

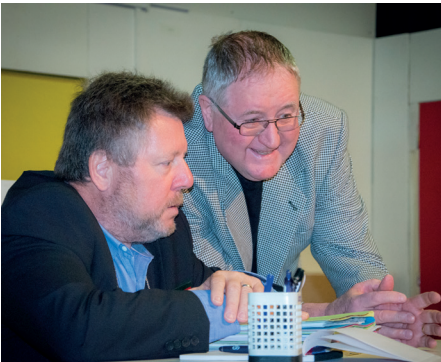

poppentheater ‘Aabazjoer’ maar ook een belangrijke schakel in de werking van AP-PLAUS.” (*Eddy De Laender overleed in oktober 2016 na langdurige ziekte, n.v.d.r.*).

Maar je kan...

Karel: “... niet naast de vaststelling dat heel wat verenigingen flinke inspanningen moeten leveren om kwaliteit te blijven bieden. Dat is op alle vlakken zo: qua infrastructuur, recrutering van jonge acteurs zowel meisjes maar vooral jongens, uitbreiding én verjonging van de bestuursploeg... Er is een werkingssubsidie van de stad voor een culturele vereniging, wat een dankbare steun is maar uiteraard onvoldoende voor de artistieke, technische en infrastructurele uitdagingen. In overleg met de directie van het SMI op de Moorselbaan hebben wij, als tegenprestatie voor het gebruik van de zaal, belangrijke verfraaiingen en aanpassingen aangebracht aan de zaal zelf, de foyer en ook aan de scène en de elektriciteitsvoorzieningen. Ook de kosten van onderhoud van ons toneellokaal, dat we in 1993 hebben aangekocht, lopen elk jaar hoger op. De twee stukken per seizoen, met telkens 6 voorstellingen, waarbij we gelukkig mogen rekenen op een trouw publiek, zorgen er voor dat we o.a. de kosten van water, licht en elektriciteit kunnen betalen. Om nog maar te zwijgen over het aanmaken van een decor en de kostumering van de acteurs. Wij proberen dan ook zoveel mogelijk met eigen mensen te spelen omdat je die niet moet betalen.”

Met andere woorden...

“Talent is de basis voor een acteur maar daarbij komt ook hard werken. Die combinatie maakt het verschil tussen goed en uitzonderlijk.”

Karel: “... ik beseft heel goed dat er véél meer is dan alleen maar toneel in Aalst en dat iedereen recht heeft op financiële ondersteuning maar dat subsidiebedrag zou toch eens herbekeken mogen worden. Wat dat betreft zien wij uit naar de nieuwe Schepen van Cultuur, misschien is daar wel iets mogelijk. ‘Hoger Op’ zelf blijft ook niet bij de pakken zitten om geld in het laatje te brengen. We organiseren, zoals bijna alle groepen trouwens, diverse activiteiten en kunnen rekenen op de steun van een schare trouwe sponsors.”

Laten we het eens hebben over u persoonlijk. Sinds 1975 officieel aangesloten bij ‘Hoger Op’. Bijna een gouden jubileum dus.

die vraag werd ‘komedie’ het vaakst aangevinkt. Niet geheel onlogisch want de meeste mensen komen toch nog altijd naar het (amateur)theater om zich een avondje te ontspannen. Trouwens, een goeie komedie is toch niet minderwaardig in vergelijking met bijvoorbeeld een psychologisch stuk. Ik ben altijd uitgegaan van het standpunt: iedereen kan serieus doen maar op een serieuze manier komiek doen is héél moeilijk. Het beste bewijs dat komedie – in welke vorm dan ook – waardevol is, wordt aangetoond door groepen als PACT, Tejater 80 en TAL. Die waren en zijn gekend voor hun meer ernstige stukken, die ze ook op

Karel: “Opgelet, dat is niet het enige wat ik doe hé. Ik ben ook coördinator van het Buurt Informatie Netwerk (BIN Mijlbeek) in samenwerking met de stad Aalst én penningmeester van de kerkfabriek OLV Van Bijstand. Daar kruipt ook behoorlijk wat tijd in. Want mijn credo is: als je iets doet, moet je het met overtuiging én goed doen. Al gaat de meeste aandacht uit naar ‘Hoger Op’. Ik maak deel uit van het leescomité, sta nog geregeld als acteur op de bühne en tussendoor neem ik een regie voor mijn rekening. Ik heb het eens nagekeken: ik heb zelf gespeeld in 63 stukken en heb 11 keer de leiding gehad over een opvoering.”

een uitstekende manier brengen, maar ze schromen zich niet om op regelmatige basis een komedie te programmeren.”

Als je nu moet...

Karel: “... als ik moet kiezen tussen acteren en regisseren haalt het eerste zonder twijfel de bovenhand. Met ‘Hoger Op’ hebben we alles gespeeld: drama’s, thrillers, komedies... En ik weet nu al wat je volgende vraag is: wat lust het publiek het liefste? Wel, enkele jaren geleden hebben we een enquête gehouden bij onze achterban en op

Hoe lang is het geleden dat men...

Karel: “... vernieuwend theater. Nog niet zoveel jaren geleden had men er de mond vol van. Het moest anders: meer bloot, meer moeilijke woorden, het publiek moest mee nadenken over wat er op scène gebeurde. Ik merk dat die trend is afgenomen. Het mag opnieuw allemaal wat gemoedelijker,

wat eenvoudiger.”

Waarin schuilt dan de kracht van...

Karel: “... neem nu een deurenkomedie. Het moeilijkste wat er is want de kans dat je aan ‘overacting’ gaat doen is heel groot. Dosereren en gevoel voor timing is dus de

nistrator. Als techniek zou de vereniging met mij geen stap verder geraken. Als ik een lamp moet indraaien ben ik blij dat ze brandt...”

In de sport wordt vaak gezegd dat een uitstekende speler niet altijd een goeie trainer zal zijn. Geldt dat ook voor theater? Met andere woorden, moet je als regisseur ook op het voorplan hebben gestaan als acteur?

Karel: “In alle domeinen heb je uiteraard uitzonderingen maar laat ons zeggen dat waar het de regie van een toneelstuk – of theater in zijn totaliteit – betreft een voordeel is als je *het gevoel van de scène hebt gehad*. Ik zie door het jaar heen veel opvoeringen van andere verenigingen, zowel in eigen streek als daarbuiten. Welnu, ik heb er geen

boodschap. Het is altijd een leuk gevoel voor een acteur als het publiek stil en geboeid is – wat het vaakst bij een drama het geval is – maar als de mensen aan je lippen hangen en reikhalzend uitkijken naar een nieuwe plotwending in een komedie... jong toch, schitterend! Dat geldt ook voor het gebruik van dialect. Daar is helemaal niets mis mee maar je mag het niet overdrijven. Algemeen Nederlands heeft ook zijn toegevoegde waarde. Ik heb ooit nog geoeffend op de uitspraak van een zuivere “A” met een potlood in de mondhoeken.”

Hoe kon jij...

Karel: “... als ik terugkijk op die tijd van weleer vraag ik me nu als gepensioneerd dikwijls af: hoe heb ik mijn dagelijkse taak als belastingambtenaar kunnen combineren met mijn activiteiten voor de toneelvereniging. (*lachend*) Dat moet echt niet makkelijk geweest zijn. Alhoewel, toneel spelen is ook goed van pas gekomen in mijn job. En wat ‘Hoger Op’ betreft, nog een geluk dat ik geen technicus ben maar een admi-

nistrator. Als techniek zou de vereniging met mij geen stap verder geraken. Als ik een lamp moet indraaien ben ik blij dat ze brandt...”

enkele moeite mee toe te geven dat ik nog iedere keer bijleer. Volgens mij is het belangrijk dat je het als regisseur ‘eenvoudig’ houdt. Bij een stuk geen onnodige zaken betrekken die voor een publiek onbegrijpelijk zijn. Dat wreekt zich na verloop van tijd. Ik zeg vaak tegen acteurs dat ze moeten spelen vanuit de buik. Ze moeten hun gevoel leggen in het personage dat ze vertolken. En dat betekent dat je talent – wat natuurlijk onontbeerlijk is – moet koppelen aan werkkraft. Talent is de basis maar dat gecombineerd met hard werken maakt het verschil tussen goed en uitzonderlijk.”

Als we het over de toekomst van ‘Hoger Op’ hebben, de opstart van een jeugdafdeling, is dat geen mogelijkheid om jonge mensen warm te maken voor toneel?

Karel: “Geen slecht idee maar ze moeten er voor openstaan. Misschien dat het nog wel lukt om jongens te werven maar jonge meisjes, of vrouwen in het algemeen, is geen sinecure. De vrijetijdsmogelijkheden vandaag de dag zijn zo uitgebreid en veel

daarvan zijn wellicht heel wat aantrekkelijker dan toneel. Niet vergeten dat het ook opofferingen vergt van jezelf. Een rol instuderen doe je niet in een handomdraai – ik zat en zit nog vaak alleen in mijn bureau hoor – en dan zijn er nog de uren repetitie die voor de buitenwereld misschien ook maar saai lijken. Nochtans spreken we met het programma dat we ieder seizoen aanbieden wél een jong publiek aan. Misschien dat daaruit na verloop van tijd iemand opstaat die wel door de microbe is gebeten.”

Mag ik ook eens een gekke vraag stellen? Onlangs vertelde Gert Verhulst, de grote baas van Studio 100, dat hij ervan droomde ooit een musical te maken die de wereld zou verbazen en waarvoor hij erkenning zou krijgen van Afrika tot Amerika. Kan dat in Aalst, een unieke theatervoorstelling ma-

ken waar alle verenigingen bij betrokken zouden zijn?

Karel: “Dat is geen gekke maar een moeilijke vraag. Ik denk dat je daarvoor met veel factoren rekening moet houden. *Wie wordt gevraagd om een rol te vertolken?* Want je weet het wellicht ook: acteurs – mannen en vrouwen – hebben een groot ego. *Wie organiseert het?* Al is dat misschien een retorische vraag want als zoiets op poten wordt gezet, zou dat volgens mij wél kunnen onder auspiciën van APPLAUS. *Wanneer wordt er gespeeld?* Iedere vereniging zal ongetwijfeld willen vasthouden aan zijn eigen programmatie. Je merkt het, het is een leuk idee maar er zijn wel wat obstakels die moeten worden weggewerkt.”

Renaat Gits

JOKA - De Jossen

vader

van Florian Zeller in regie van Marnik Baert

8 december 2024 om 15 uur

29 & 30 november en 2, 6, 13 & 14 december 2024 om 20 uur

WWW.CATHARINISTEN.BE

reservatie en info 0473/96.99.34 of reservaties@catharinisten.be

't katrientje - vooruitzichtstraat - aalst

Vader (Florian Zeller) in een regie van Marnik Baert.

Met Dirk Citters, Greet De Meyts, Bieke Persoons, Wim Vidts, Ann De Turck en Lieven De Bondt

Inhoud: André glijdt steeds verder weg in de doolhof van alledag. We worden meegenomen in de gedachte-wereld van André waarin steeds meer gaten ontstaan. Net als zijn

dochter probeert hij wanhopig grip te krijgen op zijn ziekte. Wat als herinneringen je lijken te ontglippen, gezichten vervagen en het wantrouwen groeit? Vader is een internationaal bejubeld stuk over een groeiend maatschappelijk probleem: dementie.

Marnik Baert ‘ademt’ toneel, regisseert, ontwerpt decors en kostuums. Hij gaf trouwens tot voor kort les in kostuumontwerp aan de academie van Antwerpen. Voor de Katrienen is hij een ‘oude bekende’ die al meer dan een tiental stuk-

ken bij ons regisseerde en of de decors ervoor ontwierp. Na een aantal jaren keert hij ‘met veel plezier’, zoals hij zelf zegt, terug om een prachtig stuk, een klassieker van formaat te regisseren: Vader. Het stuk is over de hele wereld in vele talen opgevoerd en er is ook de verfilming met niemand minder dan Anthony Hopkins in de hoofdrol.

Wat is er zo knap aan het stuk vraag je me? Ten eerste behandelt het op een sublieme wijze het hoofdthema, namelijk dementie. Maar ten tweede is het zodanig geconcipeerd dat je eigenlijk als toeschouwer bijna in het hoofd van de patiënt kruipt, wat zonder twijfel een echte inspanning vraagt van de toeschouwer. Maar het stuk raakt ook andere thema’s aan: de fysieke en emotionele aftakeling van zo iemand, die in het begin wel twijfelt maar nog bewust is van zichzelf om dan gaandeweg meer en meer de onmacht te voelen die leidt tot agressiviteit tegenover de omgeving. Verder behandelt het stuk ook de gevolgen voor de relaties in de familie: de ene kan daar makkelijker mee om dan de andere, wat dan weer tot onderlinge conflicten kan leiden.

De auteur speelt ook met tijd en perspectief: personages zijn echt maar ook soms niet. Dat komt door de verwarring die ontstaat in het hoofd van André. Typisch voor het ziektebeeld is dat je bekenden niet meer herkent en er iemand anders in ziet. Dat is ook een van de fenomenale aspecten van het stuk: bepaalde figuren worden bijna het

alter ego van zij die wel zijn naasten zijn. En dan is er ook nog de onwetendheid over tijd en ruimte, symbolisch weergegeven door het feit dat hij zijn horloge niet meer terugvindt.

‘Ik heb het gevoel dat ik al mijn bladeren verlies’

Voor de muziek gebruik ik de cello suites van Bach omdat die eenzame cello heel verschillende emoties oproept: van bijna vrolijk tot heel intens, diep en stil. Voor elke scène gebruik ik daar een stuk van, behalve voor één scène omdat André dan helemaal iemand anders ziet: het alter ego. Die scène komt twee keer voor: eenmaal gespeeld door de ‘echte’, Peter, en dan door zijn alter ego. Daar gebruik ik dan een heel kort fragment van Vivaldi dat een totaal verschillende sfeer weergeeft. Het decor is minimaal gehouden, zo veel mogelijk wit omdat alle aandacht naar de personages moet gaan.

Het stuk wordt ook gespeeld zonder pauze om de spanning, het thrillergehalte, niet te onderbreken. Het hoge tempo waar in de evolutie naar de totale aftakeling, de hersendood gaat en de onmacht van de omgevende personages, dat mag en kan je niet onderbreken. Ik ben er dan ook zeker van dat de toeschouwers écht geraakt zullen zijn. Dat ze stof tot nadenken mee naar huis nemen. Ik moet ook onvermijdelijk denken aan die andere grote schrijver, Hugo Claus, die zo’n twee jaar aan de ziekte van Alzheimer leed en dan zelf het moment van zijn dood heeft gekozen.

Nog één ding om te besluiten: dit soort toneel, dit prachtige kamertheater leent zich uitstekend om gespeeld te worden in de intieme sfeer van de toneelzaal van het Katrientje.

Wim Van Buggenhout

OEIST?

De Katrienen zijn de drijvende kracht achter talloze producties. Ze zijn met meer dan honderd en allen gebeten door eenzelfde passie: theater. Of het nu achter of voor de schermen is, samen maken ze deel uit van dezelfde familie. De schoonheid van al wat leeft binnen de Katrienen kunnen we dan ook niet onbelicht laten. Ditmaal richten we onze toneelspot op een nieuw lid: Ann De Turck. We zijn ook benieuwd wie zij is. Met één simpele vraag kwamen we het allemaal te weten: Ann, oeist?

Ca va, ca va...nu toch. Mijn man en ik hebben een moeilijke periode achter de rug. Ik ben eigenlijk van Brussel, waar ik 49 jaar gewoond heb. Mijn vader is lang geleden gestorven en mijn moeder is dementerend. De zorg voor haar, Covid, de verkoop van de twee herenhuisen in Brussel, het zware ongeluk van mijn man en een burn-out bij mezelf maakten het allemaal niet makkelijk. Uiteindelijk hebben we hier in Aalst een huis kunnen kopen en gaat het toch al wat beter.

Hoe ik bij de Katrienen ben terechtgekomen? Dat is vrij eenvoudig: een half jaar geleden waren enkele Katrienen tijdens de zaterdagmarkt flyers aan het uitdelen en ik vroeg gewoon of ze nog iemand konden gebruiken en nu heb ik een rol in de eerstvolgende productie 'Vader'. De Katrienen hebben mij heel goed ontvangen en ik voel mij er al thuis. Trouwens, ik ken het stuk, heb ook de film gezien en tegenwoordig hou ik nog het meest van ernstig toneel. Ook de thematiek rond dementie spreekt mij aan, zeker ook omdat ik via mijn mama met deze ziekte geconfronteerd wordt.

Maar ik speel al heel mijn leven toneel. Vijf jaar dictie gevolgd, acht jaar voordracht, vijf jaar toneel en drie jaar welsprekendheid op de academie. Daarna ook nog regie en

spelbegeleiding. Ik wou professioneel actrice worden en conservatorium volgen, maar dat zagen mijn ouders niet zitten. Dat heeft mij niet tegengehouden om bij meerdere gezelschappen in Brussel en omgeving toneel te spelen. Zowel in het Nederlands als in het Engels. Op een bepaald moment ben ik met de monoloog 'Psychosis 4.48' van Sarah Kane rondgetrokken in verscheidene theaters in Antwerpen, Brugge, Gent en in Brussel. Recent is er wel een periode geweest dat er geen tijd en energie was voor toneel, maar nu begint het weer te kriebelen en ben ik blij dat het toneelbeestje in mij terug gevoed wil/kan worden!

Verder ben ik een bezige bij met heel wat hobby's: zwemmen, liefst 's morgens vroeg op vakantie in lekker koud water, wandelen in de natuur, lezen en gedichten schrijven. Ik heb zelf ook nog poëzie gepubliceerd, gedichten ingesproken voor verschillende projecten en voice-overs gedaan. Films kijken is ook nog een hobby van mij en ooit eens naar Lapland reizen staat op nummer één in mijn bucketlist. Maar eerst mijn rol in 'Vader'. Zeker komen kijken: een beklievend toneelstuk!

Wim Van Buggenhout

SLAGERIJ PAUL EN ELS

Dendermondse Steenweg 3 Aalst

Tel. 053 71 02 71

**BRASVAR
DAT SMAAKT, DAT
RAAKT...**

Van den Steen - Heyndrickx

Speciaalzaak in wild en gevogelte
Kip aan't Spit - Ribbetjes

Langestraat 87, Aalst
053/77.94.49 - 0494/79.96.83

VISHANDEL WIM BOEL-ADAM

GENTSESTEENWEG 22

9300 AALST

TEL. 053/78.58.34

BEGRAFENISSEN

ARIJS N.V.

GENTSESTEENWEG 153

9300 AALST

TEL. 053/21.29.44

NEW WINDOWS overgordijnen
gordijnen
vouwgordijnen
zonnewering

CONFECTIE-ATELIER RAAMBEKLEDING

LINDA DE POORTER
Hof Leeuwergem 12
9300 Aalst
Tel. 0479 29 28 49

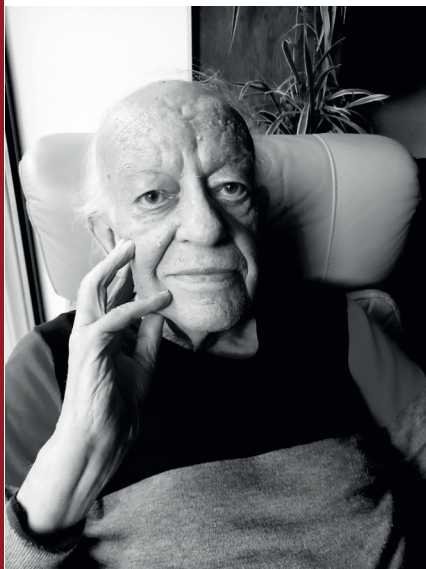
newwindows02@telenet.be

In memoriam Kristiaan Van Ingelgem.

Op 15 februari 2024 ontviel ons een gewaardeerd erelid: Kristiaan Van Ingelgem. Een veelzijdige musicus, componist, organist, beiaardier en nog zoveel meer.

Kristiaan werd in onze Kamer geïntroduceerd in 1991 door wijlen Euverdeken Herman Slagmulder, ter gelegenheid van de viering van honderd jaar herstelling. Verschillende manifestaties stonden op ons programma. Zo ook de opvoering van 'Passio Christi', een passiespel van G. Caudron, 17de-eeuwse Catharinist. Herman stak dit werk in een hedendaags kleedje en vroeg aan Kristiaan om hiervoor gepaste muziek te componeren. De opvoeringen in de Sint-Martinuskerk werden een groot succes. In een adem vroeg Herman aan zijn goede vriend Kristiaan om voor de Catharinisten een hymne te componeren. Op 26 april voltooide hij deze compositie 'bij hoogdringendheid' zoals hij zelf op de partituur schreef. Voor al deze prestaties werd hij aangesteld als erelid van de Kamer.

Toen onze vereniging in 2022, ter gelegenheid van het 600-jarig bestaan, het internationaal redrijkerscongres mocht organiseren, werklonk op de Aalsterse beiaard deze hymne en dat bleef zo de hele zomer lang. Een ode aan de Kamer, maar zeker ook aan Kristiaan.

Aalst nam op 24 februari in diezelfde Sint-Martinuskerk onder grote belangstelling afscheid van deze grote en veelzijdige kunstenaar en een guitige levensgenieter. Zijn echtgenote Hilde en zijn drie kinderen Maarten, Pieter en Tinneke zorgden voor een warm eerbetoon in een opmerkelijke dankviering.

De Catharinisten zijn fier om deze opmerkelijke man in hun vereniging te hebben gekend.

Erik De Smet.

ECHT GEBEURD?

Mijn vrouw en ik houden van Scandinavië. Zweden, Denemarken, Noorwegen en bij uitbreiding ook Finland, IJsland en de Farøereilanden. Al kan je het laatstgenoemde bezwaarlijk een echt land noemen; het is veeleer een archipel bestaande uit 18 grote en 761 kleine eilanden en rotspartijen die deel uitmaken van het Koninkrijk Denemarken. Wat mij van de Farøereilanden altijd is bijgebleven, heeft een sportieve connotatie. Bij elke voetbalwedstrijd die in het nationaal stadion van Tórsvøllur wordt gespeeld, wordt aan beide ploegen gevraagd niet té vaak en niet té hard op doel te trappen. En als er wel wordt geschoten, toch altijd minstens binnen het doelkader te mikken. Kwestie dat de ballen in het stadion blijven en niet terecht komen in de achterliggende Atlantische Oceaan. De voetbalbond van de Farøer beschikt immers niet over een dermate groot budget dat telkens nieuwe ballen kunnen worden aangekocht. Maar dat geheel terzijde.

De echte reden dat mijn vrouw en ik van Scandinavië houden, is cultureel van aard. Als Canvas op zaterdagavond een thrillerserie uitzendt die gebaseerd is op een Zweeds, Noors of Deens boek, is onze televisie weken vooraf geprogrammeerd onder de noemer 'serieopname'. En bij verjaardagen of feestdagen vragen wij stevast één of meerdere bonnen van een boekhandel voor de aankoop van hoogstaande Scandinavische literatuur, bij voorkeur met een spannend karakter. Jo Nesbø, Jens Lapidus, Jørn Lier Horst, Jussi-Adler Olsen, Jens Henrik Jensen en Johannes Selåker, het is slechts een kleine greep uit het rijke aanbod aan Scandinavische auteurs. Maar valt u iets op? De voornaam van al dat thrillertoptalent begint met een... juist ja, 'J'. Noem

het een vorm van eerbetoon aan al deze schrijvers dat mijn vrouw en ik besloten dat de voornamen van ons kroost – en we mikten daarbij op twee eenheden – ook met een 'J' zouden beginnen. Dat de eerste zoon 'Jordi' zou heten, was dan ook nooit een punt van discussie. De betekenis van deze voornaam – *bewerker van de aarde* – zijn we pas later te weten gekomen, net als het feit dat Jordi eigenlijk een... Catalaanse, zeg dus maar Spaanse voornaam is. Iedereen heeft al eens recht op een foutje. Maar dat ook geheel terzijde.

Bijna 20 jaar na de geboorte van de eerste zoon zitten we met drie in spanning te wachten op een opvoering van het stuk '*Shakespeare Compleet*' van onze geliefde toneelvereniging. Nu ja, spanning. Gelet op het feit dat het een eigentijdse versie is van de manier waarop Shakespeare schrijven en leven combineerde, lijkt eerder hilariteit de bovenaan te voeren. Patrick Matthieu, Dirk Citters, Dirk De Backer en Wim Van Buggenhout geven de kluchtige personages gestalte, regisseur Patrick Snoeck leidt het geheel in goede banen en achter de schermen staat een batterij bijdehandse helpers klaar om in een tijdspanne van nog geen halve minuut de acteurs uit en in een kostuum te helpen. Dat wij nipt voor aanvang van het stuk in de zaal aankomen is dan weer te wijten aan de gezegende toestand van mijn echtgenote. Ik heb enkele maanden voordien immers heel nauwgezet de raad van de Voetbalbond van de Farøer opgevolgd en tussen de palen geknald waardoor het gezin wordt uitgebreid met een mondje meer. Gebaseerd op voorkennis – voor schrijver dezes was/is het begrip 'tijd' immers zeer rekbaar – heeft de organisatie alvast drie stoelen vrij gehouden

aan de buitenzijde van de derde rij. Enige achterdocht bij dergelijke vipbehandeling is dan ook compleet uit den boze en zou van weinig respect tegenover de goedwillendheid van het zaalpersoneel getuigen. Maar dat geheel terzijde.

De grappen en grollen zijn niet van de lucht, de woord- en toespelingen zorgen voor schaterlachen en open doekjes, het publiek vermaakt zich met komedie van de bovenste plank. Tot plots mijn wederhelft een pijnlijke grimas laat zien. Voor een bevalling is het nog enkele maanden te vroeg; dus kan het niet anders zijn dan een pijnlijke trap in de buik vanwege onze derde spruit of een opkomende kramp. Dat de echte oorzaak een vreemde man is, komt niet meteen bij me op. Als een echte gentleman neemt Patrick Matthieu mijn vrouw bij de hand, leidt haar met zacht verende tred naar het podium om meteen terug te keren en een verbaasde zoon bij de lurven te vatten en met dwingende toon eveneens op scène te verdere. Dat de toeschouwers mij enigszins meelijwekkend aankijken, ontgaat me totaal. Méér nog, ik kan een oprecht gevoel van trots niet onderdrukken en straalt dat ook ten volle uit. Mijn vrouw die toneel speelt, dat heeft ze in ons tot op dat ogenblik 21-jarig huwelijk nooit gedaan. Denk ik. Dat de acteurs mijn geliefde bevelen om op signaal een oerkreet uit te stoten, terwijl in de achtergrond de zoon de ultieme uitbeelding van een vliegtuig moet nabootsen zorgt bij mezelf voor nog meer fierheid. Dat vrouw en zoon op basis van hun optreden na afloop van de opvoering een vast contract zullen krijgen bij 'De Catharinisten' staat voor mij als een paal boven water. Maar nogmaals: dat geheel terzijde.

Het ogenblik van de waarheid is aangebroken, de acteurs kijken in de richting van vrouw en zoon, de zaal wacht in ademloze spanning. Maar het enige wat

mijn eega laat horen, is nauwelijks een kuchje te noemen. De verwilderde blik in haar ogen – die gericht zijn op onze oudste zoon – spreekt meer boekdelen. De wijze waarop hij een vliegtuig bestuurt, laat het ergste vermoeden voor passagiers en bemanning aan boord. Een tweede, derde en zelfs vierde poging om de al berokkende schade te herstellen, loopt eveneens met een sisser af. Vrouw en zoon verlaten onder klaterend applaus de bühne, mijn wereld stort in elkaar. Nooit 'de man van' of 'de vader van', nooit in de gespecialiseerde boekjes over BV's kunnen pronken aan de zijde van een bekende vrouw of zoon, nergens korting krijgen in andere theaters. Zelfs geen losse opdrachten bij 'De Catharinisten' in het verschiet. Maar dat... geheel terzijde dus.

Enkele maanden na het door de buitenwereld met lof overladen schouwspel 'Shakespeare Compleet' wordt onze dochter geboren. Met een 'J' in de voor naam die op ... Hebreeuwse leest is geschoeid. Dat ze 10 jaar na desbetreffende datum bij De Katrienen haar debuut maakt als 'actrice' in 'Het Poppenhuis' zorgt voor glunderende ouders. Met een opmerking van mama die zelfs de kleinste mogelijke vorm van kritiek meteen in de kiem smooft: "Dat talent heeft ze van mij geërfd!"

Verhaal geschreven door Renaat Gits
(misschien een tip?)

En beste lezer, wat denk je: echt gebeurd? Verzonnen of (gedeeltelijke) waarheid?

Wie het juiste antwoord denkt te weten, mag het doorsturen naar redactie@catharinisten.be, uiterlijk eind december en uit de juiste inzendingen verloten we een fles **Katrienenchampagne**.

Bij de vorige editie had niemand het bij het rechte eind: het verhaal was van a tot z **waar!**

EEN GOED GESPREK

Fotografe Charlotte Ryckeboer is niet direct een theatermens maar een jonge Aalstenaar die stilaan boven het maaiveld aan het groeien is met toch een artistieke bezigheid: professionele fotografie van portretten met extra aandacht voor mode en theatrale make-up. Mijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door een prijswinnende foto en fotoshoot met Lore De Smet, een jonge ballerina in professionele opleiding en kleindochter van Mia Slagmulder en Erik De Smet, de euverdeken van onze rederijderskamer.

Charlotte Ryckeboer

Charlotte, ik begin graag chronologisch om wat structuur in ons gesprek te brengen. Fotograferen was al een kinderdroom, zeg je ergens. Vertel wat over jouw vroege herinneringen op dit terrein.

Heel jong vroeg ik al aan mijn ouders om hun foto toestel te mogen hanteren, bijvoorbeeld op familiereis. Dat was toen nog een analoog toestel met filmrolletjes zodat ik er van mijn ouders zuinig moest mee omspringen. Aanvankelijk hadden zij er hun reserves bij, maar eigenlijk vonden ze mijn foto's best geslaagd qua onderwerp, compositie, licht en scherpstelling. Ook vrienden van mijn ouders, die fotograaf waren, vonden mijn foto's heel goed. Zo kreeg ik vooral wegwerpcameraatjes waarmee ik kon experimenteren en mijn creativiteit kon botvieren.

In het lyceum van Aalst volgde je de richting Wetenschappen-wiskunde, in het secundair onderwijs. Toch een totaal andere richting?

Ja, maar ik deed dat toch ook graag. Exacte wetenschappen zouden mij ook professioneel aanspreken, maar op dit ogenblik ben ik wel heel anders georiënteerd. Ik wou toen vooral een ASO-diploma behalen als een solide basis. Verdere studies brachten mij eerst naar de *Sint-Lukas school of Arts* in Brussel. Dat was blijkbaar toch echt geen goede keuze. Ik vond het zelfs verschrikkelijk! Ik voelde mij totaal niet aangetrokken door het overdreven streven naar experiment, het krampachtig zoeken naar originaliteit. Studenten werden daar vaak gewoon in de grond geboord. De meer technische en praktisch gerichte opleiding aan de *Narafi school* in Brussel het volgende jaar was meer mijn ding. Ik koos daar de opleiding film, televisie en video.

Dus niet fotografie?

Weet je waarom? Ik beschouwde fotografie toen nog vooral als een hobby. Ik wilde daar dan ook zeker niet op afge-rekend worden door een examenjury. Video- en camerawerk bevielen mij ook wel. Video doe ik nu trouwens nog geregeld, maar niet alle aspecten ervan. Montagewerk bijvoorbeeld laat ik liever over aan iemand anders.

Het derde jaar probeerde ik een semester te volgen op mijn droomlocatie New-York. Ik schrok echter van de strenge selectie: slechts één student van de school mocht naar die universiteit en ik moest bijvoorbeeld eerst nog slagen voor enkele taalexamens en algemeen de beste punten behalen vooraleer toestemming te krijgen. Tot mijn verbazing lukte alles en zo kreeg ik de kans om aan de 'School of

tionaal gezelschap.

Terug in België moest ik dan wel nog mijn bacheloropleiding afronden met een semester stage. Dat viel niet mee. Blijkbaar heb ik een expressieve mimiek die duidelijk laat merken wat mij niet aanstaat. Op mijn stageplaats konden ze dat niet echt appreciëren en mijn stagebegeleider kreeg hierover heel wat klachten. De feedback hierover werd echter niet rechtstreeks

Visual Arts' in Manhattan les te volgen. De sfeer was er heel tof, maar de stad New-York viel mij eerlijk gezegd wel serieus tegen. Ondanks al die immensse 'skyscrapers' vond ik het een verouderde, vuile stad. Dit was totaal anders dan de indruk die ik had van televisie. Wat ik in die opleiding graag deed was de cursus creatieve grime, het maken van echt professionele 'special effects' voor film en televisie: dieren, monsters, zwaar verminkte lichamen, fijn om daar creatief aan te werken. Alles bij elkaar heb ik daar een zalige tijd gehad, inbegrepen het kotleven in een interna-

met mij besproken, wat ik wel spijtig vond. Zo viel die stage niet echt mee, maar dankzij mijn goede studieresultaten en de positieve resultaten in New-York was ik toch geslaagd. En dat met onderscheiding.

Na mijn studies wou ik graag halftijds zelfstandig werk combineren met werk voor een firma of zo. Ik had mij pas als zelfstandige geïnstalleerd of het land ging in lockdown door corona. Daar zat ik dan! Gelukkig kreeg ik opdrachten om paardenwedstrijden te filmen voor een gespecialiseerde zender.

En dan won je verschillende internationale wedstrijden...

In 2021 nam ik, heel impulsief, deel aan een online internationale wedstrijd 'Unlike Portraits Awards'. Tot mijn eigen verbazing behaalde ik de eerste prijs in de afdeling 'Fashion' met een shoot met balletdanseres Lore De Smet. Via Instagram zocht ik een danseres met wie ik een reeks foto's zou maken in een setting die contrastrijk was. We trokken een dag naar de abdijruïnes van Villers-La-Ville. Daar zocht ik vooral de tegenstelling tussen een grauw, statisch gebouw als een gotische kerk en de explosieve bewegingen van een danseres. Ik hou ook van rood en had een hoop rode doeken mee waarmee ze hevig kon bewegen. De shoot was snel georganiseerd en met beperkte middelen, maar ik vind de hele fotoreeks heel geslaagd en blijkbaar vond ook de jury dat. Bovendien won ik met dezelfde reeks ook de derde prijs in de globale wedstrijd.

Lore De Smet, kleindochter van Erik De Smet en Mía Slagmulder

Even later werd je een QEP-fotograaf. Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

Dat is een kwaliteitsmerk voor fotografen en staat voor 'Qualified European photographers'. Deze erkenning kreeg ik met een reeks van twaalf portretten die ik plaatste tegen een achtergrond van felle regenboogkleuren. Dat opent wel deuren, vooral in de bedrijfs- en reclamewereld.

Je hebt een prachtige portfolio opgesteld waarbij je echt je capaciteiten toont. Je presenteert daarin verschillende domeinen waarmee je bezig bent. Heb je een voorkeur?

Toch wel. Familiefoto's, huwelijken en zo doe ik vooral in de zomer, maar daar kan ik me niet volledig in uitleven.

Het liefst doe ik fashion, maar dat is geen gemakkelijke wereld om in door te dringen.

Wat mij opviel was het onderdeel fitness!

Ik heb een personal trainer die mij vroeg om foto's te maken van zijn klanten en zo zijn zaak te promoten. Het is een uitdaging om met de juiste belichting de spieren te accentueren zonder het gezicht te verwaarlozen. Vooral met zijdelingse belichting kan je het reliëf in spieren goed tot uiting laten komen.

Dit gesprek verschijnt in het 'Katriennieuws'. Ken je de Katrienen?

Niet echt, wel ken ik iemand die bij de Joka's actief was. Ik ga zeker proberen de opvoeringen volgend seizoen beter op te volgen. Ik volg wel op Facebook of Instagram.

Kan je fotografie niet als een vorm van theater beschouwen?

Misschien wel. Een goed beeld vertelt ook een verhaal en kan heel expressief zijn.

Sommige fotografen zien hun werk ook als een sociaal, maatschappelijk statement. Interesseert dit jou? Bijvoorbeeld om dat vuile kantje van New-York te tonen?

Nee, dat is mijn ding niet. Ik toon in mijn foto's meer een mooie, gefantaseerde wereld. Ik voel me niet direct sociaal geëngageerd.

Ten slotte, hoe zie je jouw toekomst als fotografe?

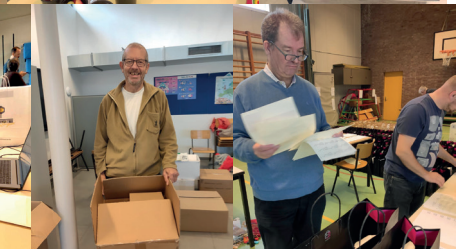
Liefst wil ik op een rustige manier blijven groeien en bekendheid verwerven. Ik zou heel graag meer opdrachten krijgen in de wereld van fashion of ook in de

reclamewereld. Daar wil ik mij echt creatief bewijzen. En internationaal? Waarom niet? Ik heb nog contacten met de school in New-York, wie weet komen vandaar nog voorstellen.

Jos Maesschalck

De Catharinisten
HERFSTONTBIJT
Enkele sfeerbeelden @HOME

Een

SPOOKACHTIG

avondje met ...

Nu de herfst zich aandient, wordt het hoog tijd voor een volgende trip naar onze geliefkoosde onderwereld. De trouwe lezer van dit hoog aangeschreven magazine weet dat we gericht op zoek gaan naar de geesten van cultuurminnende mannen en vrouwen. Dat het niet steevast de meest bekende figuren zijn die tot de verbeelding spreken, bewijst onze volgende gast. Vertaler, schrijver en romanticus. Afkomstig uit Italië en veel te vroeg overleden. Bejubeld en ver-guisd.

Cesare Pavese, hoort u mij?

Pavese

Certo, certo... Je hoeft niet zo te schreeuwen, *signore*. Waarmee kan ik je van dienst zijn?

Interviewer

Kan u zichzelf even voorstellen aan onze lezers?

Pavese

(schraapt zijn keel en schuift zijn bril goed op zijn neus) Wie ik ben, bedoel je dan? Een eenvoudige schrijver uit Italië. Man van taal en letters.

Interviewer

U leefde in het Italië van Mussolini, niet?

Pavese

Dat klopt. Wat een gruwelijke man was dat, zonder enige stijl of *panache*. De kille, ziellose architectuur die hij over mijn geliefde Italië heeft uitgestort, zegt genoeg toch?

Interviewer

U koos bewust om geen partij te kiezen in gepolariseerde tijden. Was dat niet gevaarlijk?

Pavese

(schuift zijn bril opnieuw goed op zijn neus) *Assolutamente*, ik werd zelfs gearresteerd en in *confino* (ballingschap, n.v.d.r.) gestuurd. Niet fijn, omdat ik mijn geliefde Turijn moest missen. Maar blijkbaar is kritische stemmen monddood maken iets van alle tijden, zeker?

CESARE PAVESE

Interviewer

Dat klopt, helaas. U schreef voor de krant, werkte als vertaler en hield zich bezig met poëzie. Mag ik u een literaire duizendpoot noemen?

Pavese

(een beetje op zijn ongemak) *Dio*, er zijn nog voorbeelden van literaire insecten, zeker? Maar het klopt dat ik graag schreef, ja.

Interviewer

Kan u de lezer iets vertellen over uw literaire erfenis? In Vlaanderen is die minder bekend dan in Italië, vrees ik.

Pavese

Ik schreef graag over de fundamentele eenzaamheid van mijn personages. Mensen gaan op zoek naar verbinding, maar wanneer puntje bij paaltje komt, verraden ze elkaar voor de haan drie keer gekraaid heeft...

Interviewer

U bent geboren in de Langhe in Piemonte, letterlijk 'aan de voet van de bergen'. Welke rol speelt uw ruige thuisland in uw werk?

Pavese

Een cruciale rol, eerlijk gezegd. (schuift bril opnieuw goed op zijn neus) De mensen moesten hard werken om te overleven in die tijd. De mensen uit die streek zijn de ouders van het moderne Italië en hebben de Tweede Wereldoorlog van nabij meegeemaakt. Een mythisch landschap, met andere woorden, doordrenkt van geschiedenis. En zoals je weet, waarde vriend, wordt de geschiedenis van de mens geschreven in bloed. Helaas.

Interviewer

Dat klopt maar al te goed, meneer Pavese. U spreekt over mythische landschappen. Komt dat omdat u de antieke Grieken en oude Romeinen goed kent?

Pavese

Certissime. Weinig zaken mooier dan wat de klassieke oudheid ons nagelaten heeft. Mijn *Dialoghi con Leuco* (Gesprekken met Leuco) was bij leven ongetwijfeld mijn lievelingsboek.

Interviewer

Waarom precies?

Pavese

Omdat in die 27 dialogen tussen figuren uit de Griekse mythologie alle belangrijke thema's en levensvragen aan bod komen. Onsterfelijkheid, de onmogelijkheid om te leven zonder pijn en herinnering, de dood als geschenk... Perfect te brengen op de planken, trouwens. Het zou eens iets anders zijn dan stukken over appels (licht).

Interviewer

De onmogelijkheid om te leven heeft u ook getroffen, niet?

Pavese

(zwijgt lange tijd) Ik heb inderdaad zelf gekozen om uit mijn aardse leven te stappen, ja. In 1950 was dat, toen ik 41 jaar was.

Interviewer

U zat op het toppunt van uw roem: u had net drie schitterende romans klaar waarvoor u de Premio Strega, de belangrijkste literatuurprijs in Italië, had gewonnen. Wat verklaart die radicale keuze?

Pavese

(zucht) *L'amore*... Ik heb heel mijn leven geworsteld met donkere gedachten. Een gevolg van een te gevoelige geest in een bikkelharde wereld, vermoed ik. En dan de liefde. Dat overweldigende gevoel dat een mens overvalt. Constance (Dowling, n.v.d.r.) had het allemaal. Een engelengedachte en de flair van een waternimf. (mijmert weg) De dood zal komen en zal jou ogen hebben...

Interviewer

Heeft u nog een les voor ons, mensen van de 21^e eeuw?

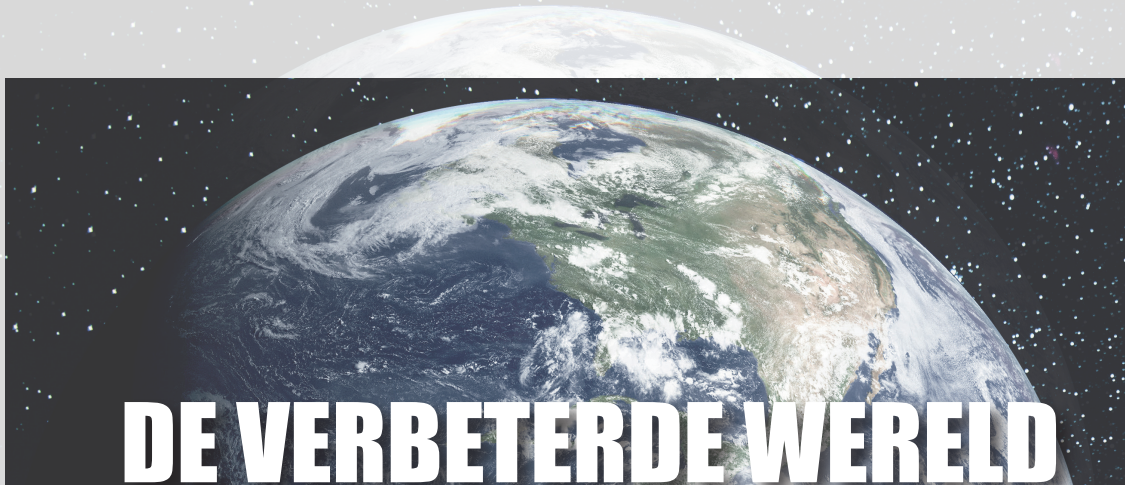
Pavese

Het moet niet echt lijken, het moet echt zijn.

Hartelijk dank voor dit interview, meneer Pavese!

Pieter Van den Bossche

DE VERBETERDE WERELD

Daar is hij dan. Eindelijk. De dooddoener die iedere degelijke en goed onderbouwde discussie herleidt tot een comateus en nietszeggend gesprek. Het was nochtans goed begonnen. Werkelijk iedereen heeft een mening over verschillende opvoedingsstijlen en de effecten ervan op onze jeugd. En uiteraard bij uitbreiding op onze volwassenen.

Wie ergert zich nu niet wanneer dat ene kind in de winkel luidkeels zijn zin probeert te krijgen? Heerlijk om te doen alsof er niets aan de hand is, terwijl een krijsende kleuter de boel op stelten zet. Met een licht gevoel van leedvermaak toekijken naar een almaar wanhopiger wordende ouder die niet alleen gebukt gaat onder een verpletterend schuldgevoel naar zijn kind toe, maar ook nog eens de schandelijke schaamte voelt die de blikken van de toeschouwers opwekken. Een weldadig gevoel van superioriteit dat schril afsteekt tegen de amechtige hulpeloosheid van de vaak jonge ouders. Met centraal het grootste taboe van allemaal. Opvoeding.

Wie zich constructief uitspreekt over de opvoedingsstijl van een ander, pleegt in de feiten sociaal zelfmoord. Opvoeding is sinds Rousseaus Emile verbannen naar de hoogste regionen van de privésfeer. De keuze om kinderen te verwekken en op de wereld te zetten behoort tot de meest fundamentele vrijheden van de westerse mens. Volstrekt terecht. Maar of dat ook geldt voor de haast oneindig veel moeilijker en complexere jaren die volgen op de geboorte van uw oogappel, is een andere vraag. Toch? 'Er bestaat geen slechte opvoeding. Elke opvoedingsstijl heeft zijn waarde.'

Misschien kan een dooddoener enkel bestreden worden met een nieuw exemplaar. 'Zeker. Kijk maar naar vrolijke figuren als Poetin en Trump. Hadden zij thuis geleerd om beleefd te zijn en rekening te houden met andere mensen, dan zou onze wereld er misschien wel eens fundamenteel anders kunnen uitzien.' Toch?

Pieter Van den Bossche

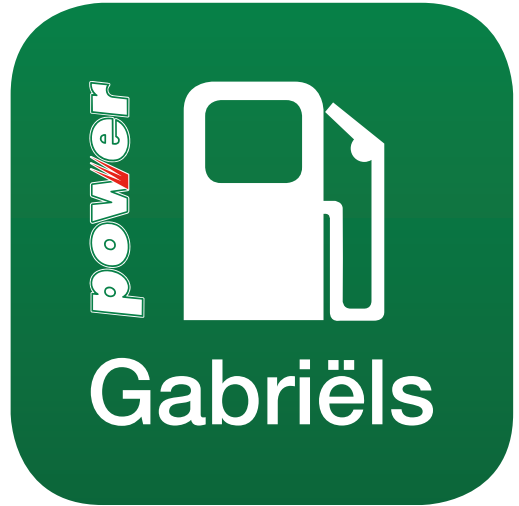
Koning Albertlaan 3 9340 LEDE
GSM 0498 52 09 15
andre.monsieur@telenet.be

!! UW ADRES VOOR
CENTRALE VERWARMING
en SANITAIR !!

• Multi Care •
Verpleging aan huis
0496/26.18.03

Onze regio's: Aalst - Groot Aalst - Lede - Erpe Mere - St Lievens Houtem
 Alle mutualiteiten - Dienstverlening 24/24 - 7/7

LIMERICK

De redactie was een klein beetje teleurgesteld door het beperkte aantal inzendingen. Maar er was natuurlijk ook wat minder tijd om de inspiratie te laten werken. Maar we zijn wel blij met de volgende limericks.

Herman Persoons waarschuwt ons:
wees altijd op je hoede!

*Marieke, die liet zich niet jossen
door de oplichter Van den Bosse.
Boter bij de vis,
of geen compromis.
Laat je nimmer bij fraude vossen.*

Etienne Libaut verwijst naar de voor-
bije verkiezingen.

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Stemde dus ook niet voor de sossen.
Als een zelfstandige vrouw,
bleef ze haar principes trouw.
Problemen zijn er om op te lossen.*

Karin De Lil zit op hetzelfde spoor.

*Marieke, die liet zich niet jossen
Daarom was ze lid van de 'sossen'.
Het ging niet 'vooruit',
maar 't maakte niet uit.
Ze koos om de school te gaan bros-
sen.*

En zij verwijst ook naar de opvoering
van onze Joka's

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Ze hield van haar dorp in de bossen.
Het Josdom centraal.
Eén ging aan de haal.
Het was niet meer goed op te lossen.*

Bart De Saedeleir heeft een ge-
censureerde en een niet gecensureerde
versie.

Gecensureerd:

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Ze hield niet zo van dienen rossen.
Hij vroeg, ga je mee?
Ze zei heel vlug nee!*

Ik heb schrik in de donkere bossen.

Ongecensureerd:

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Ze hield niet zo van dienen rossen.
Hij vroeg, ga je mee?
Ze zei heel vlug nee!*

*Ik heb geen zin om in de bossen te
vossen.*

Lut De Vos ziet ons Marieke al op een
paard zitten. *Marieke, die liet zich niet
jossen.*

*Ze hield heel veel van paardencrossen.
Met mooie hoed
en een volbloed
reed ze naar Waregemse bossen.*

Merel Verleysen is er van overtuigd dat alles goed komt!

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Ze had genoeg van sloddervossen.
Ze keek vooruit
als kleine spruit.
Het probleem zal zich wel oplossen.*

En de winnaar is **Karin De Lil** met deze hele leuke en perfecte limerick:

*Marieke, die liet zich niet jossen.
Ze wou gans haar leven al crossen.
De fiets was te duur,
het weer was te guur.
Nu wil ze als hobby gaan klossen.*

En dus heeft Karin (nog eens) recht op twee gratis kaarten met twee drankjes voor ons eerstvolgende productie: **Vader**.

OPDRACHT

En met dit toneelstuk in gedachten mogen al onze lezers beginnen rijmen op de volgende beginregel:

Vader die dacht aan een reis naar de maan

Alle inzendingen graag via mail naar redactie@catharinisten.be en dat tegen 10 januari 2025.

COLOFON

't Katrientje
Vooruitzichtstraat 1a - 9300 Aalst
www.catharinisten.be
www.facebook.com/catharinisten

Verantwoordelijke uitgever
Guido De Cock - voorzitter
Torensveld 49 - 9308 Hofstade

Redactie
Renaat Gits
Jos Maesschalck
Wim Van Buggenhout
Pieter Van den Bossche

Vormgeving
Bart Van den Driessche

Coverfoto
Michel Coen

Ontwerp affiches
Tim De Backer

Bankrekening De Catharinisten
BE79 2930 2353 0033

In samenwerking met

**OPEN
DOEK**
PASSIE VOOR
THEATER

applaus
de verenigde theatermakers van Groot-Aalst

zwartopwit
duurzaam drukwerk

Driemaandelijks tijdschrift van de Koninklijke Aloude Federijkerskamer De Catharinisten
Verantwoordelijke Uitgever: Guido De Cock - Torensveld 49 - 9308 Hofstade
44ste jaargang - Nummer 2 seizoen 2024-2025
Afdruktentoon Aalst 1 - P902043

WWW.CATHARINISTEN.BE

BELGIE(N) - BELGIQUE

